

veforbudet. Den regning, man glemte at indfri, da man ikke beskyttede de sikre zoner.

Alle de ting gør den europæiske historie, vores historie, vores fortid, vores moral, vores holdninger, vores holdninger til menneskerettigheder, vores holdninger til alle de fine ord, vi render rundt og udsteder erklæringer om i FN og andre steder. Det er de regninger, vi betaler nu.

Det er uendelig let at holde de rigtige taler. Det er uendelig let at sige, at man skal støtte menneskerettigheder. Det er uendelig let at love mennesker fred og lykkeligt liv, hvis man ikke selv vil tage konsekvensen.

Jeg har sagt det før til hr. Jes Lunde, og jeg vil gentage det her: Vi har jo forsøgt alt. Man har i 10 år levet med og accepteret en leder af et land, der har indgået aftaler og er løbet fra dem igen. Man kunne sige, at vi har indgået den ene Münchenaftale efter den anden for så at blive i Chamberlain og andres sprog, og alligevel er det gået galt, for flygtningestrømmene var der.

Jeg hørte jo også hr. Jes Lunde komme til at sige det, der er i propagandaen, og som hr. Jes Lunde måske ikke mener mere alvorligt end som sådant. Det håber jeg ikke, for det sætter jeg for stor pris på hr. Jes Lunde til. Men han kom jo lige til at sige, at det var NATO's skyld, at der var flygtninge.

Nej, det er ikke NATO's skyld. Det er der også folk uden for huset, mange uden for huset, der forsøger at gejle en stemning op om, at det var bombardementerne, og at det var NATO's indsats, der skabte flygtninge. Ja, vi har accelereret det, fordi man pludselig fra Milosevics og serbernes side satte endnu mere gang og fart i det. Men flygtningestrømmene var der, umenneskeligheden var der, udryddelserne var der, tvangsforflytningerne var der, den etniske udrensning var der.

At sige at den accelererede på grund af NATO vil svare til, at man sagde, at de allierede under krigen havde stoppet bombardementerne af Dresden og Berlin og Hamborg og de andre byer midt i 1943, fordi de var bange for, at man skulle fyre endnu mere op i gaskamrene og krematorierne, end man gjorde. Jeg spørger bare: Ville det have reddet én eneste jøde, én eneste sigøjner, én eneste mentalt syg, én eneste, som Hitler havde sat sig for at udrydde? Nej.

Det er rigtigt, at han accelererede sin udryddelse efterhånden som krigen skred frem, men det skulle da ikke få os til at standse, for han skulle stoppes. Det ville svare til, at man i dag

siger, at man ikke skal gøre noget over for serberne, fordi flygtningestrømmene stiger. Nej, man er nødt til at gøre noget for at stoppe, at der overhovedet er udryddelser og flygtningestrømme.

Den 9. april om morgenen åbnede jeg for morgen-tv og var lige ved at skvatte ned af stolen midt i morgenkaffen, for pludselig optrådte der en talsmand for en lille gruppe modstandsfolk, som i sin store visdom udredte, at den 9. april var værd at huske, for beviset var med krigen på Balkan, at vi ikke havde lært noget som helst af den 9. april. Vi skulle nu have valgt fredens side. Vi skulle nu have valgt samtalsens side. Vi skulle have vendt os mod militarismen og mod aggressiviteten, og hvad ved jeg, og vi skulle have været de store fredsengele i Vesteuropa, men nu havde vi valgt krigen.

Jeg skrev et indlæg til et par af de store morgenaviser, men ingen af dem fandt anledning til at bringe det. Nu vil jeg så ikke læse det op her i dag, men jeg vil bare i al stilfærdighed sige, at modstandsbevægelsens folk kæmpede for Danmarks frihed, ja, men de må ikke glemme, at de også kæmpede for noget andet eller rettere, at de kæmpede mod noget andet. De kæmpede imod en ideologi, hvis holdning grundlæggende var i strid med ethvert menneskesyn, der er i vores samfund. De kæmpede mod nazismen, hvis syn var, at de, der ikke passede ind i systemet, bare skulle væk, på samme måde som nogle serbere med Milosevic i spidsen har den samme holdning.

Derfor er kampen, som modstandsfolkene førte under krigen, den samme som bliver ført i dag, nemlig kampen mod despoterne og kampen mod ideologier, der er umenneskelige.

Jeg har da også haft fornøjelsen af senere at have mødt mange modstandsfolk, som har givet mig ret, som har sagt, ja, det er vores fælles kamp, det er den samme kamp.

Så har jeg i øvrigt også haft den glæde at høre, at den pågældende repræsentant, som TV 2 brugte tid på, er talsmand for seks eller syv KFML'er, der så har dannet en forening og kalder den Aktive Modstandsfolk, eller hvad det nu er, de kalder den, og han udgiver sig som formand, så han taler heldigvis på ingens vegne. Men det ændrer ikke ved, at man i modstandsbevægelsens navn fik sendt det signal ud, at det var kampen mod NATO, og at det var kampen mod indsatsen, der var forlængelsen af modstandskampen, og ikke det andet. Og det synes jeg der er god grund til at gøre op med.